

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ.

Η ΑΝΟΙΞΙ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΠΡΕΙΡΟΥ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ:

ΚΕΡΚΥΡΑ.

Τυπογραφείον Η ΙΟΝΙΑ

Ἀδελφῶν Κάων

1867.

123795

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ.

Ἄς ἀνθίσουν τὰ πλάγια κ' οἱ κάμποι
Κατὰ τ' Ἄστρο, ποῦ ὀλόγαρο βγαίνει!
Τὸ στεφάνι τῆς δόξας του λάμπει,
Καὶ ἀπὸ φῶς πλημυρίζει τὴ γῆ·
Ταῖς ψυχαῖς τῶν Ἑλλήνων θερμαίνει,
Ἄλλὰ τόση ἔχουν φλόγα κ' ἐκείναις
Ἐποῦ ἀναδίνουν ἔς τοῦ ἡλίου ταῖς ἀχτίνας·
Ἦση ἐκεῖθε λαβαίνουν ζωή.

Τέτοια ἴμερα τὰ στήθη τους ὄλοι
Δέ στολίζουν μὲ δάφνης κλωνάρια·
Προκαλῶντας τὸ τούρκικο βόλι,
Νέα στολίδια γυρεύουν πολλοί.
Δέ φθονοῦνε τ' ἀνδρεῖα παλληκάρια
Τῆς χαρᾶς τὸ γιομάτο ποτήρι·
Ἡῶραν ἄλλο ἐθνικὸ πανηγύρι
Ἦσ τ' ἀκουσμένο τῆς Κρήτης νησί.

Μόλις εἶπαν λιβάδια καὶ βράχοι·
Ἄ Ἡ Τουρκιὰ μὲ τὴν Κρήτη παλεύει!
Ἐχυθῆκαν ἔς τὴν ἄσπονδὴ μάχη,
Ὡς νὰ ἐτρέχαν ἑσέ γάμου χαρά.
Τὸ πουλί, ποῦ μακρὰ ταξειδεύει,
Τέτοια ὄρμη ἔς τὴ φτεροῦγα του βρίσκει,
Ὅταν ἀύραις, ἀρώματα κ' ἴσκει·
Τὸ προσμένουν ἔς τὴ νέα κατοικιά.

Ἄχ! ἔς τὴ μέση ἀπὸ χίλιους κινδύνους,
Πεῖνα, δειψὰ καὶ λίθινο στρῶμα
Νὰ προσφέρῃ ἐδυνήθη ἔς ἐκείνους
Τῶν ἡρώων ἢ πολύπαθη γῆ.
Ἄλλ' ἐκεῖ πολεμοῦν, καὶ τὸ χῶμα
Ἄπὸ αἶμα θεόργιστο βρέχουν·
Πολεμοῦν, καὶ ἔς τὸ πλάγι τους ἔχουν
Τὰ ξεφτέρια τῆς Ἰδας ἐκεῖ.

Μία θερμὴ τοὺς ἀντάμωσε ἀγάπη,
Ποῦ κανέναν ποτέ δὲ θὰ σβύσῃ·
Τ' ἄγριο ξίφος τοῦ Τούρκου, τ' Ἀράπη
Πάντ' αὐτοὺς ἐνωμένους θὰ βρῆ.
Μήτε θέλει σκληρὰ τοὺς χωρίσῃ
Τῆς Εὐρώπης τουρκόφιλο γράμμα·
Ἡ θὰ ζήσουν ἐλεύθεροι ἀντάμα,
Ἡ ἔς τὴ μάχη θὰ πέσουν μαζῆ.

Τ' ὠρκοσθηκαν με βία καὶ με πλάνη
Τέτοιον ὄρκο νὰ πνίξη ζητάει
Τὸ γλωμὸ, τρομασμένο Διδάνι,
Μήπως πέρα 'ς τὴ Δύσει ἀκουσθῆ.
'Αλλὰ ξάφνου τ' ἀέρι βροντάει,
'Αντηχῶντας καὶ κάτου 'ς τὸν ἄδῃ
Τρέμει, ἀνάφτει, πετιέται τ' 'Αρκάδι
Τέτοιον ὄρκο τοῦ κόσμου νὰ 'πῆ.

— —

Μὲ ταῖς φλόγαις ὁ κρότος ἐχύθη
'Σ τὴ μίαν ἄκρη τῆς γῆς καὶ 'ς τὴν ἄλλη·
- Ζήτω! ζήτω! - ἀναρίθμητα στήθη
'Εφωνάξαν ὡς τ' ἄστρα παντοῦ.
Τί θὰ πράξουν τῆς γῆς οἱ Μεγάλοι;
Τί 'ς τὸ νοῦ τους κρυφὰ μελετοῦνε;
Μὲς τὰ κρύα σωθικά δὲν ἀκοῦνε
Μήτε σπῖθα τ' ἐνδόξου 'Αρκαδιοῦ;

— —

Τὴ βουλή τους, λαχτιζοντας, τώρα
'Ἡ γυναῖκα τῆς Κρήτης προσμένει,
'Ὅπου λύσσα τοῦ Τούρκου αἰμοβόρα
Νὰ ξεφύγη ἐδυνήθη κρυφά.
Θὰ γυρίσῃ 'σὲ λίγο ἡ Ὀλιμμένη
Τὸ Σταυρὸ ν' ἀγναντέψῃ 'ς τὴν 'Ἰδα;
'Ἡ θ' ἀκούσῃ — δὲν ἔχεις πατρίδα —
Νὰ τῆς σφάξῃ τὴ μαύρη καρδιά;

Ἄλλὰ πῶς κάθε φόβο καὶ λύπη
Τώρα ξάφνου πετάει ἔς τὸν ἀέρα;
Ἦως γενναῖοι καὶ χαρούμενοι χτύποι
Τῆς ταραζοῦν τὰ στήθη μὲ μιᾶς;
Ὡ τῆς δόξας ἀθάνατη ἡμέρα,
Εἶσαι σὺ, ἔπου προβαίνοντας πάλι,
Μέγα θάρρος, ἐλπίδα μεγάλη
Μὲ μίαν αὔρα μονάχη ξυπνᾶς!

Ἄς ἀνθίσουν τὰ πλάγια κ' οἱ κάμποι
Κατὰ τ' Ἄστρο, ἔπου ὀλόχαρο βγαίνει!
Τὸ στεφάνι τῆς δόξας του λάμπει,
Καὶ ἀπὸ φῶς πλημυρίζει τὴ γῆ·
Ταῖς ψυχαῖς τῶν Ἑλλήνων θερμαίνει,
Ἄλλὰ τόση ἔχουν φλόγα κ' ἐκείναις,
Ἐπου ἀναδίνουεν ἔς τοῦ ἡλίου ταῖς ἀχτῖνες
Ὅση, ἐκεῖθε λαβαίνουν ζωή.

Η ΑΝΟΙΞΙ

• ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΗΣΕΙΡΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΙ

ΚΑΙ

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.

Η Άνοιξι.

Τί σοῦ θλίβει, παλληκάρι,
Τὴν ἀτρόμητη καρδιά,
'Ποῦ κάμμία δὲ βρίσκεις χάρι
Εἰς τοῦ κόσμου τὰ καλά;

Τώρα χλόη τὴ γῆ σκεπάζει,
Καὶ τὸν Ὀλυμπο θωρᾷς,
'Ποῦ παντοῦ τὸ χιόνι ἀλλάζει
Εἰσὲ κλάσματα χαρᾶς!

Τ' οὐρανοῦ, γαλάζιος ὅλος,
Ἐκεῖ ἴπνου ἔς τὰ βουνά,
Γλυκογέρνοντας, ὁ θόλος
Ἄναπαύεται τερπνά!

— — —

Δέν ἀκοῦς μὲ πόσα μέτρα
Τὰ πετούμενα λαλοῦν;
Τὸ κλαρί, τὸ χόρτο, ἢ πέτρα,
Ἵλα ὠραῖα χαμογελοῦν.

— — —

Εἶμ' ἐγὼ τὸ Πνεῦμα ἐκεῖνο,
Ἵποῦ φύσημα ζωῆς
Καὶ ἔς τὴν ὄψι περιχύνω,
Καὶ ἔς τ' ἀπόκρυφα τῆς γῆς·

— — —

Κύττα πῶς ὀλογυρά μου,
Ξανανειόνοντας αὐτῆ,
Τὰ στολίσματα τοῦ γάμου
Νὰ φορέσῃ δὲν ἀργεῖ!

— — —

Μὲς τὸ σῦφυτο λουλοῦδι,
Ἵσὲ μιὰ τόπου πιθαμῆ,
Τώρα πάει χρυσὸ μαμμοῦδι
Κόσμοις ἀπειρους νὰ ἴδῃ.

— — —

Μ' ἓνα βλέμμα, ἐσὺ τῆς Πλάσις
Πικραμένε βασιλῆά,
Ἔχεις τρόπο ν' ἀγκαλιάσης
Κάμπους, ράχαις καὶ βουνά.

Πρὶν ἐδῶθε ξαναφύγω,
Τί σέ θλίβει δὲ μοῦ λές;
Τ' ἀνοῖξω ἐγὼ 'ς τὸν ἥλιον ἀνοίγω,
Ἵς τὴν ἐλπίδα ταῖς καρδιαῖς.

Τὸ Παλληκάρι.

Πνεῦμα ὀλόχαρο, δὲ σ' εἶδα
Μὲ ἀναγάλλιασι ποτέ·
Κλαίω τῇ μαύρῃ μου πατρίδα·
Εἶμαι ἀναίσθητος γιὰ σέ.

Τί ξαλάφρωσι νὰ λάβω,
Βλέποντάς σε τώρα ὀμπρός;
Δὲν εἶν', ὄχι, γιὰ τὸ σκλάβο
Τέτοια κάλλη, τέτοιο φῶς.

Ἐδῶ ῥάχαις καὶ πεδιάδες
Δὲ φυτρώνουε κλαρί,
Πρὶν ποτίσουν οἱ ῥαγιαῖδες
Μὲ τὸ αἷμα τους τῆ γῆ.

Ἐδῶ σβύνεται, ἀποθνήσκει
Κάθε πρόσχαρη φωνή·
Λὲς πῶς ἦχο ἐδῶ δὲ βρίσκει
Παρὰ ἡ κλάψα μοναχῆ.

Ἄς ἀκούη τὸ χελιδόνι,
Τὰ τρεχούμενα νερά,
Ὅποιος ἄνθρωπος λιγόνει
Γιὰ δύο μάτια ἐρωτικά.

Σὲ μίαν ἔρμη προτιμάω
Χιονοσχέπαστη κορφή
Στηλωμένος ν' ἀγροτικάω
Τοὺς ἀνέμους, τῆ βροντή·

Καὶ, πετῶντας τὸ τουφέκι,
Ἰπῶχω ἀνώφελα κοντά,
Τοῦ Θεοῦ εἰς ἀστροπελέκι
Νὰ ζηλεύω μοναχά.

Ἡ Ἄνοιξι.

Παλληκάρη πικραμένο,
Δὲν ἠξέρεις πῶς ἐγὼ
Τὴν ἐλπίδα παρασταίνω
Εἰς τὸν ἀχαρὸ θνητό;

Εἶχα τ' ἄνθια μου σκορπίσει
Εἰς τὸ πρόσωπο τῆς γῆς,
Πρὶν τὸ μῆμα παραιτήσῃ
Τοῦ Θανάτου ὁ Νικητής.

Ἄπ' τὸ μύσχο μαγεμμένοι,
Ἄναπνέοντας, οἱ Πιστοί,
Πρὶν ἢ Ἀνάστασι νὰ γένη
Τὴν ἀκούανε ἔς τὴν ψυχή.

Τὴν ἀκούσανε μία ἡμέρα
Τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ,
Μόλις εἶδαν ἔς τὸν αἰθέρα
Τὴν Ὠραία μου ξαστεριά.

Μόλις έδωξε τ' αέρι
Κάθε σκότος άπ' αύτου,
Γιά να γράψη ούράνιο χέρι·
« Είκοσπέντε του Μαρτιού ! »

Κάθε μαύρη σου φροντίδα
Σκόρπια 'γλήγορα θά ιδής ;
Δέξου έμέ 'σάν την 'Ελπίδα
'Στόν αιθέρα της ψυχής.

Κάμε, ναι, τ' άγνά μου κάλλη
'Αναβάθρα μέσ τό νοϋ,
Και θά ιδής ποϋ θά σε βγάλη
'Ως τό θρόνο του Θεοϋ.

'Εκει 'πάνου χαραγμένη
Εϊν' ή 'μέρα κ' ή στιγμή,
'Ποϋ ή καρδιά σου περιμένει
Με λαχτάρα δυνατή.

'Όσα λέω δέν είναι πλάνη·
'Έχε θάρρος ! και για σέ
Θέλει πλέξω ένα στεφάνι
'Ως δέν τό 'πλεξα ποτέ.

